

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 349

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 252 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.....	2–3
Decizia nr. 422 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil	3–6
Decizia nr. 437 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI	6–8
Decizia nr. 520 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	8–10
Decizia nr. 523 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	10–12
Decizia nr. 524 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală	12–14
Decizia nr. 545 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 252**

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Răzvan Viorel Stroi, Gheorghe Istrate, Eugenia Sârbescu, Ilinca Mihalcea, Mihai Corcioavă, Antohi Tănăsache și Marcel Vițănescu în Dosarul nr. 1.881/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin Decizia nr. 1.567/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.881/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.** Excepția a fost ridicată de Răzvan Viorel Stroi, Gheorghe Istrate, Eugenia Sârbescu, Ilinca Mihalcea, Mihai Corcioavă, Antohi Tănăsache și Marcel Vițănescu cu prilejul soluționării unei cauze în care s-a solicitat constatarea dizolvării Consiliului Local Cudalbi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001 este contrar prevederilor art. 21, art. 37, art. 57 și art. 121 din Constituție. În acest sens, arată că sintagma „se dizolvă de drept” din cuprinsul textului de lege criticat pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a statua asupra legalității sau nelegalității cauzelor ce au condus la situația în care nu s-a adoptat în trei ședințe ordinare consecutive nicio hotărâre. Urmare a acestui fapt, sunt îngrădite accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. De asemenea, arată că, referindu-se la ședințele ordinare, legiuitorul creează o situație arbitrară, ce lipsește de eficiență situația în care consiliul a adoptat în aceeași perioadă hotărâri în ședințe extraordinare. Sancțiunea dizolvării încalcă și principiul autonomiei locale, întrucât consiliul local este în măsură să aprecieze dacă un proiect de hotărâre este de natură să rezolve sau nu treburile publice sau, după caz, întrunește condițiile de legalitate pentru a fi adoptat. Formularea dată de legiuitor nu este de natură să sancționeze inactivitatea consiliului local, deoarece textul de lege impune dizolvarea pentru o situație aleatorie, fără a stabili caracterul și importanța hotărârilor ce ar trebui adoptate. În

sfârșit, arată că problema inactivității unui consiliu local ar putea fi rezolvată prin prevederea dreptului cetățenilor de a decide încetarea mandatului consilierilor pe calea referendumului local sau de către instanța de contencios administrativ, care ar putea aprecia în funcție de particularitățile fiecărei situații asupra inactivității consiliului.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că nu este încălcat accesul liber la justiție, fapt demonstrat de însăși acțiunea pe care persoanele care s-au considerat vătămate în drepturile legitime au promovat-o în justiție. În ceea ce privește dispozițiile art. 37, art. 47 și art. 121 din Constituție, arată că acestea nu sunt incidente în cauză. În sfârșit, opinia instanței este aceea că, în realitate, autorii excepției de neconstituționalitate urmăresc modificarea prevederilor legale referitoare la cererile de dizolvare ale consiliului local.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că persoanele interesate au posibilitatea, potrivit legii, să se adreseze instanței de judecată, asigurându-se astfel o judecată unitară cu respectarea egalității părților în fața legii, contradictorialității și a dreptului de a administra probe necesare soluționării cauzei. De altfel, consideră că autorii excepției solicită o modificare a prevederilor legale criticate, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 37, art. 57 și art. 121 din Constituție, consideră că acestea nu sunt incidente în cauză. În ceea ce privește critica referitoare la principiul autonomiei locale, invocă cele reținute de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 632/2006, Decizia nr. 136/2001 și Decizia nr. 566/2004.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept: [...]*

b) în cazul în care nu a adoptat în 3 ședințe ordinare consecutive nicio hotărâre;”

Autorii excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 37 referitor la dreptul de a fi ales, art. 57 privind exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților și art. 121 referitor la autoritățile comunale și orașenești prin care se realizează autonomia locală. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile Cartei europene a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate raportat la textele din Legea fundamentală care consacră accesul liber la justiție și autonomia locală. Astfel, prin Decizia nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010, Curtea a reținut că „textul de lege care enumeră condițiile în care consiliile locale se dizolvă de drept reprezintă o concretizare a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe. De aceea, activitatea consiliilor locale trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora”. Prin urmare, Curtea a statuat că „principiul autonomiei locale, consacrat la nivel constituțional prin dispozițiile art. 120 alin. (1), nu justifică existența unei autonomii de decizie în afara acestui cadru legal, a cărui respectare este obligatorie”.

Curtea consideră că aceleași considerente sunt valabile și în ceea ce privește critica raportată la dispozițiile Cartei Europene a Autonomiei Locale, mai ales că autorii excepției nu

indică textele din acest act internațional care sunt încălcate de prevederile art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001 și nici nu invocă aspecte speciale privind încălcarea acestuia.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea dreptului de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, prin decizia amintită mai sus instanța de contencios constituțional a reținut că „nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil, atâta vreme cât asupra dizolvării consiliului local se pronunță o instanță de judecată, formată din judecători independenți și imparțiali, în condiții de publicitate și contradictorialitate, pe baza probelor și a oricăror apărări pe care părțile sunt libere să le prezinte. Așadar, accesul la justiție al consilierilor locali este neîngrădit, ei având posibilitatea de a-și apăra interesele în cadrul procesului”.

În ceea ce privește susținerea autorilor excepției, potrivit căreia art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001 ar contraveni dispozițiilor art. 37 din Constituție, Curtea reține că textul de lege criticat nu aduce nicio restrângere, prin conținutul său, dreptului unei persoane de a fi aleasă în organele reprezentative ale statului, deci, de a putea îndeplini o demnitate sau funcție electivă în stat. În acest context, trebuie amintit că prevederile art. 37 din Constituție nu prevăd și nici nu presupun dreptul celui ales de a-și exercita funcția fără nicio limitare, în afara oricăror condiții ale legii.

În sfârșit, Curtea apreciază că argumentele aduse în sprijinul susținerii potrivit căreia textul de lege care constituie obiect al controlului de constituționalitate încalcă dispozițiile Legii fundamentale referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților reprezintă, în realitate, aspecte ce țin de aplicarea legii, a căror soluționare revine instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Răzvan Viorel Stroi, Gheorghe Istrate, Eugenia Sârbescu, Ilinca Mihalcea, Mihai Corcioavă, Anthoni Tănăsache și Marcel Vițănescu în Dosarul nr. 1.881/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, excepție ridicată de Parohia Stavropoleos — Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” în Dosarul nr. 3.765/299/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde partea Muzeul Național de Artă al României, prin avocat Nicu Lupașcu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Arată, în esență, că prin dispozițiile legale criticate, în mod excepțional și prin derogare de la dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, legiuitorul a urmărit să dea posibilitatea foștilor proprietari de a-și valorifica drepturile de care au fost privați în perioada dictaturii carliste și a prigoanei comuniste. În aceste condiții, dat fiind caracterul public al bunurilor culturale mobile, interdicția instituită prin teza întâi a art. 99 alin. (2) din Legea nr. 182/2000 nu constituie o încălcare a accesului liber la justiție, ci o consecință directă a dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție, asigurându-se astfel justul echilibru între interesul public și interesul privat. Depune concluzii scrise în sensul celor arătate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate, referindu-se și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Cauza *Kopecky împotriva Slovaciei*, 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.765/299/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil**, excepție ridicată de Parohia Stavropoleos — Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că acest text de lege încalcă liberul acces la justiție. Se arată că Legea fundamentală garantează accesul liber la justiție, „fapt ce presupune depunerea oricărei cereri a cărei dezlegare este de competența instanței judecătorești”. Caracterul legitim sau nelegitim al pretențiilor formulate trebuie să rezulte numai în urma judecării pricinii respective și va fi constatat printr-o hotărâre judecătorească. Inadmisibilitatea consacrată de legiuitor prin normele criticate împiedică persoanele îndreptățite să se adreseze instanțelor de judecată cu cereri prin care să solicite restituirea proprietății asupra anumitor categorii de bunuri.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția ridicată este întemeiată, întrucât textul de lege criticat încalcă liberul acces la justiție și prevederile art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată. Se arată că „este adevărat că dreptul fundamental al accesului liber la justiție nu constituie un drept absolut, putând fi instituite o serie de condiționalități/limitări [...] Însă, asemenea limitări nu pot afecta însăși substanța dreptului în discuție [...]”. În opinia Guvernului, același text de lege încalcă și prevederile art. 16 din Constituție, deoarece „institue o discriminare nejustificată între cetățeni în raport cu momentul obiectiv al preluării de către autoritățile statului a respectivelor bunuri culturale mobile: înainte sau după 6 septembrie 1940”.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale. Arată că aceste dispoziții, „prin interdicția înapoierii către proprietari a bunurilor mobile pe care le-au deținut, indiferent de modul în care acestea au fost preluate de autoritățile statului, îngrădesc dreptul de proprietate privată [...]. Totodată, este îngrădit accesul liber la justiție, în condițiile în care proprietarul bunurilor culturale mobile, intrate în patrimoniul

statului, nu are acces la mijloacele procedurale de înfăptuire a justiției”.

Atât Guvernul, cât și Avocatul Poporului, în punctele de vedere transmise Curții, subliniază că, anterior modificării și completării Legii nr. 182/2000 prin Legea nr. 314/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, nu exista distincția în raport de momentul preluării bunurilor culturale mobile, textul art. 80 alin. (2) din Legea nr. 182/2000 [devenit ulterior republicării art. 99 alin. (2)] având următorul cuprins: *„Bunurile culturale mobile, preluate în orice mod de autorități ale statului, revendicate de proprietarii de drept, vor fi restituite acestora de către instituțiile care le-au preluat, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive. Acțiunile în justiție pentru revendicare sunt scutite de taxe judiciare de timbru. Instituțiile deținătoare de arhive privind bunurile culturale mobile sunt obligate să permită accesul la documentele privind proveniența și preluarea acestora.”*

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului național cultural mobil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 9 decembrie 2008, care au următorul cuprins: *„Bunurile culturale mobile preluate înainte de 6 septembrie 1940 de autorități ale statului nu pot fi revendicate”*.

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Legea nr. 182/2000 stabilește regimul juridic al bunurilor aparținând patrimoniului cultural național mobil, care, potrivit art. 3 alin. (1) din actul normativ menționat, *„este alcătuit din bunuri de valoare istorică, arheologică, documentară, etnografică, artistică, științifică și tehnică, literară, cinematografică, numismatică, filatelică, heraldică, bibliofilă, cartografică și epigrafică, reprezentând mărturii materiale ale evoluției mediului natural și ale relațiilor omului cu acesta, ale potențialului creator uman și ale contribuției românești, precum și a minorităților naționale la civilizația universală”*.

În considerarea importanței acestui patrimoniu, ce constituie parte a patrimoniului cultural național, actul normativ menționat prevede, în art. 2 alin. (2), că *„exercitarea dreptului de proprietate și a altor drepturi reale, precum și a dreptului de administrare asupra unui bun din patrimoniul cultural național mobil este supusă reglementărilor prezentei legi”*, așadar instituie reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun în materie, inclusiv în ceea ce privește acțiunea în revendicare a acestor categorii de bunuri.

Potrivit art. 99 din Legea nr. 182/2000, al cărui alineat doi, teza întâi, este criticat în prezenta cauză, *„(1) Bunurile culturale mobile depuse în custodia unor instituții publice după data de 31 decembrie 1947 vor fi restituite de către instituțiile deținătoare*

persoanelor fizice sau juridice care le-au depus, potrivit dreptului comun, la cererea scrisă a acestora, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.

(2) Bunurile culturale mobile preluate înainte de 6 septembrie 1940 de autorități ale statului nu pot fi revendicate; bunurile culturale mobile preluate ilegal de autorități ale statului după data de 6 septembrie 1940 pot fi revendicate de proprietarii de drept și vor fi restituite acestora de către instituțiile care le dețin, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive. Acțiunile în justiție pentru revendicare sunt scutite de taxe judiciare de timbru. Instituțiile deținătoare de arhive privind bunurile culturale mobile sunt obligate să permită accesul la documentele privind proveniența și preluarea acestora.

(3) Bunurile culturale mobile clasate, care fac obiectul restituirii în condițiile alin. (2), pot fi transmise proprietarilor de drept numai după garantarea în scris, de către aceștia, a respectării dispozițiilor prezentei legi.”

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 99 din Legea nr. 182/2000 rezultă că legiuitorul a reglementat posibilitatea proprietarilor de drept de a obține restituirea bunurilor culturale mobile preluate de autorități ale statului, instituind în acest sens două condiții pentru promovarea acțiunii în revendicarea bunurilor în discuție: aceste bunuri să fi fost preluate ilegal, iar preluarea să fi avut loc după 6 septembrie 1940, dată care marchează momentul imediat următor suspendării Constituției României din 1938, prin Decretul Regal nr. 3.052 din 5 septembrie 1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 205 din 5 septembrie 1940. În ceea ce privește bunurile culturale mobile preluate anterior datei menționate de autorități ale statului, acestea nu pot fi revendicate. Se constată așadar, contrar susținerilor autorului excepției, că dispozițiile art. 99 din Legea nr. 182/2000 dau expresie liberului acces la justiție, reglementând, în realitate, o măsură reparatorie și regimul juridic al acesteia, iar nu o măsură restrictivă.

De altfel, este unanim acceptat că dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, ci unul care poate implica limitări, cât timp acestea sunt rezonabile și proporționale cu scopul urmărit. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu în *Cauza Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, că: „Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.” De asemenea, în *Cauza Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985, aceeași Curte a reținut că acest drept cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, reglementare ce poate varia în timp și spațiu însă, în funcție de „resursele comunităților și nevoile indivizilor”. În elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere.

În opinia instanței de judecată în fața căreia a fost ridicată excepția, textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular. Examinând aceste dispoziții constituționale, precum și, în temeiul art. 20 din Constituție, interpretarea dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prevederilor care consacră dreptul invocat, se observă că, în jurisprudența acestei Curți, proprietatea este analizată în lumina principiului de „respect” pentru proprietate (*primul alineat, prima frază din art. 1 din Protocolul nr. 1*), respectiv se subliniază necesitatea unui echilibru just între cerințele interesului general al comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului. Se constată, totodată, că, în numeroase cauze, de exemplu, *Cauza Păduraru contra României*, 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reafirmat faptul că prin Convenție „nu se impune statelor

contractante nicio obligație specifică de reparare a nedreptăților sau prejudiciilor cauzate înainte ca ele să fi ratificat Convenția. De asemenea, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu poate fi interpretat ca restrângând libertatea statelor contractante de a alege condițiile în care ele acceptă să restituie bunurile ce le-au fost transferate înainte să ratifice Convenția. Adoptarea unor legi care să prevadă restituirea bunurilor confiscate [...] necesită o vastă analiză a numeroase aspecte de ordin moral, juridic, politic și economic. Considerând un lucru normal ca legiuitorul să dispună de o mare marjă de apreciere în ceea ce privește politica economică și socială, Curtea a declarat că respectă modul în care acesta concepe imperativele «utilității publice», cu excepția cazului în care aprecierea sa se dovedește complet lipsită de o bază rezonabilă”.

Or, reglementarea criticată, privită în ansamblul actului normativ și al articolului din care face parte, dă expresie ideii de just echilibru între cerințele interesului general al comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului, în sensul că, pe de o parte, reprezintă o măsură de protecție a patrimoniului cultural național, iar pe de altă parte, oferă posibilitatea proprietarilor în drept de a obține, în condițiile legii, restituirea bunurilor culturale mobile preluate de stat.

Referitor la interesul general al comunității cu privire la această categorie de bunuri, Curtea observă că modificarea textului de lege din care face parte alineatul criticat s-a produs ca urmare a adoptării Legii nr. 314/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil. Potrivit expunerii de motive care a însoțit proiectul de lege, unul dintre motivele care au determinat modificările pe care aceasta le reglementează îl constituie transpunerea dispozițiilor Directivei nr. 93/7/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru, textul de lege criticat fiind, prin urmare, o expresie a politicii statului de protecție a patrimoniului cultural național, politică în acord cu preocupările existente la nivel comunitar în acest domeniu.

Cât privește aspectul referitor la protecția intereselor individului, se observă că însăși stabilirea datei în raport de care se pot formula acțiuni în revendicare a bunurilor culturale mobile demonstrează preocuparea legiuitorului pentru realizarea acestui interes. Astfel, în mod contrar celor reținute în punctul de vedere exprimat de Guvern, situația juridică a cetățenilor cărora le-au fost preluate bunuri din categoria avută în vedere de lege, anterior datei de 6 septembrie 1940, sub imperiul Constituției de la acea dată, este diferită de cea a cetățenilor cărora autoritățile statului le-au preluat astfel de bunuri ulterior datei menționate. Data de 6 martie 1940 marchează instaurarea unor regimuri care au determinat persecuții etnice, mișcări de populații, nevoite să se refugieze, ori expulzări sau strămutări de persoane în alte localități, urmată de instaurarea dictaturii comuniste, la data de 6 septembrie 1945, situație specială care explică opțiunea legiuitorului pentru alegerea momentului în raport de care înțelege să procedeze, în condițiile legii, la restituirea bunurilor culturale mobile preluate ilegal de autorități ale statului.

De altfel, recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a revendica bunurile culturale mobile proprietate publică a statului, indiferent de perioada în care statul a dobândit dreptul, ar fi generat un climat de instabilitate juridică în privința proprietății bunurilor culturale mobile, fapt de natură să determine o vădită disproporție între interesul public și cel privat, lipsirea de protecție juridică reală a patrimoniului cultural național.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, excepție ridicată de Parohia Stavropoleos — Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” în Dosarul nr. 3.765/299/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 437

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI, excepție ridicată de Nicolae Vasile Orovnician, Maria Iosana Iftode, Marcela Bălan, Stelian Daniel Mîrza, Dumitru Ciocan, Florea Creangă, Virginia Bucur și Mihai Nițu în Dosarul nr. 5.021/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că partea Agenția Română pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale a transmis la dosar o cerere de amânare a judecării cauzei în vederea pregătirii și formulării apărării.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că în cauză nu se impune acordarea unui nou termen de judecată, deoarece partea a avut la dispoziție suficient timp pentru pregătirea apărării.

Deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, Curtea respinge cererea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că motivele ce justifică urgența

reglementării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 sunt prezentate în preambulul acesteia, astfel că nu pot fi reținute criticile autorului excepției cu privire la încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, art. 1 alin. (7) din ordonanță conține norme referitoare la preluarea personalului ce ocupă funcțiile desființate, iar principiul stabilității, invocat de autorii excepției, poate fi pus în discuție numai în fața instanței judecătorești, nu și a Curții Constituționale. În plus, se mai arată că actul normativ criticat a fost aprobat prin lege, astfel că a devenit un act al Parlamentului, fiind acoperite viciile de neconstituționalitate ale ordonanței, potrivit Deciziei nr. 21/2010 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.021/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicolae Vasile Orovnician, Maria Iosana Iftode, Marcela Bălan, Stelian Daniel Mîrza, Dumitru Ciocan, Florea Creangă, Virginia Bucur și Mihai Nițu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 a avut loc pe fondul unei situații normale de stabilitate, fără să existe, așadar, pretinsa situație extraordinară descrisă în preambulul său și cerută de art. 115 alin. (4) din Constituție. „Situația precară a peste 368 de unități administrativ-teritoriale cu caracter monoindustrial”, de care se vorbește în preambul, a făcut obiectul unor acorduri și reglementări încă din anul 2005 (Legea nr. 167/2005), astfel că aceste comunități beneficiau deja de asistență. În plus, o situație

economică și socială precară se înregistrează și în afara celorlalte unități administrativ-teritoriale, care, astfel, apar ca fiind discriminate pozitiv prin raportare la celelalte unități din țară. Expunerea de motive cuprinsă în ordonanța atacată nu are la bază un studiu sau o analiză a situației din teren sau privind activitatea ANDZM (Agenția Națională pentru Dezvoltarea Zonelor Miniere), iar ordonanța nu a fost adoptată într-o ședință de Guvern, neregăsindu-se pe nicio ordine de zi și nici în vreun alt document ulterior adoptării.

Sindicatul Liber al Funcționarilor Publici din ANDZM nu a fost consultat în legătură cu adoptarea acestei ordonanțe, fiind încălcat dreptul acestuia, conferit de art. 9 din Constituție, de a apăra drepturile și interesele membrilor săi. Mai mult, contrar art. 102 alin. (2) din Legea fundamentală, nu a fost consultat niciun organism social.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2009 contravine și art. 41 alin. (1) din Constituție și art. 15 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, deoarece anulează dreptul la muncă al angajaților ce ocupau funcțiile astfel desființate, și nici nu reglementează vreo măsură tranzitorie cu privire la această categorie de funcționari, aspect sesizat și de Consiliul Legislativ.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că în preambulul actului normativ criticat sunt precizate motivele ce au determinat adoptarea sa în regim de urgență, însă doar Curtea Constituțională se poate pronunța asupra temeiniciei acestora prin raportare la art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că dispozițiile art. 9, art. 41 alin. (1) și ale art. 102 din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză, iar dispozițiile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală sunt respectate, de vreme ce în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 este motivată urgența reglementării ce justifică existența situației extraordinare.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 sunt constituționale, deoarece în preambulul acesteia sunt înfățișate motivele ce justifică adoptarea sa în regim de urgență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 5 martie 2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 214/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 9 iunie 2009.

Textele din Constituție pretins încălcate sunt, în ordinea invocării lor, cele ale art. 115 alin. (4) privind condițiile în care

Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență, art. 41 alin. (1) prin care este interzisă îngrădirea dreptului la muncă și este garantată alegerea liberă a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă, art. 9 — *Sindicatul, patronatele și asociațiile profesionale* și ale art. 102 alin. (2) conform căroră „*În îndeplinirea atribuțiilor sale, Guvernul cooperează cu organismele sociale interesate*”. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 15 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căroră „*Orice persoană are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia formulează, prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, critici de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează procedura de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI și care vor fi analizate cu prioritate.

Astfel, se susține că actul normativ criticat nu a fost adoptat într-un context care să justifice cu adevărat recurgerea la instrumentul de legiferare al Guvernului, și anume pe calea ordonanței de urgență, deoarece nu rezolvă o situație extraordinară, nou-ivită, a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Examinând conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009, Curtea Constituțională constată că aceasta respectă cerințele transpuse în art. 115 alin. (4) din Constituție, referitoare la existența situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și la obligația motivării urgenței în cuprinsul ei.

Potrivit preambulului său, la adoptarea ordonanței de urgență s-au avut în vedere „prevederile programului de guvernare privind susținerea dezvoltării durabile a regiunilor afectate de restructurarea industrială, deblocarea și absorbția fondurilor alocate programelor din zonele de operare”, „recomandările Băncii Mondiale și necesitatea recuperării întârzierilor în implementarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind închiderea minelor, refacerea mediului și regenerarea socio-economică, semnat la București la 28 ianuarie 2005”, „situația economică și socială precară a peste 368 de unități administrativ-teritoriale cu caracter monoindustrial, cu o populație de peste 2,6 milioane locuitori, ce au nevoie urgentă de asistență specifică acestor tipuri de comunități pentru dezvoltare în procesul de regenerare economică”, precum și necesitatea „eliminării discrepanțelor dintre aceste comunități, pe de o parte, și comunități cu capacitate de dezvoltare și atragere de fonduri pentru dezvoltare”, împrejurări ce se constituie în situații extraordinare ce justifică adoptarea în regim de urgență a actului normativ criticat.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la muncă, reglementat de art. 41 alin. (1) din Constituție și de art. 15 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 nu îngrădesc exercitarea acestui drept și nici alegerea liberă a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă. Mai mult, art. 1 alin. (7) din ordonanța de urgență examinată prevede că „*Personalul Agenției Naționale pentru Dezvoltarea Zonelor Miniere — ANDZM va fi preluat, în condițiile legii, în funcțiile contractuale corespunzătoare, menținându-și drepturile salariale, de către Agenție*”.

Referitor la invocarea art. 9 și a art. 102 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au relevanță în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 14/2009 privind înființarea Agenției Române pentru Dezvoltarea Durabilă a Zonelor Industriale — ARDDZI, excepție ridicată de Nicolae Vasile Orovnicean, Maria Iosana Iftode, Marcela Bălan, Stelian Daniel Mîrza, Dumitru Ciocan, Florea Creangă, Virginia Bucur și Mihai Nițu în Dosarul nr. 5.021/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 520

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 7.188/30/2008, nr. 7.510/30/2008, nr. 56/30/2009, nr. 7.371/30/2008, nr. 7.372/30/2008, nr. 7.175/30/2008, nr. 7.199/30/2008, nr. 7.145/30/2008, nr. 7.289/30/2008, nr. 7.190/30/2008, nr. 6.978/30/2008, nr. 7.242/30/2008, nr. 7.266/30/2008, nr. 7.243/30/2008, nr. 7.217/30/2008, nr. 7.256/30/2008, nr. 7.547/30/2008, nr. 7.546/30/2008, nr. 7.618/30/2008, nr. 7.637/30/2008, nr. 7.620/30/2008, nr. 7.611/30/2008, nr. 7.577/30/2008, nr. 7.599/30/2008, nr. 7.589/30/2008, nr. 7.629/30/2008, nr. 7.937/30/2008, nr. 7.638/30/2008, nr. 7.586/30/2008, nr. 7.615/30/2008, nr. 7.631/30/2008, nr. 7.559/30/2008, nr. 7.556/30/2008, nr. 7.641/30/2008, nr. 7.554/30/2008, nr. 7.531/30/2008, nr. 7.942/30/2008, nr. 7.517/30/2008 și nr. 7.536/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă și în dosarele nr. 706/108/2009, nr. 5.312/108/2009, nr. 5.116/108/2008, nr. 5.177/108/2008, nr. 3.979/108/2008, nr. 4.490/108/2008, nr. 8.824/30/2008, nr. 361/30/2009, nr. 49/115/2009, nr. 347/30/2009, nr. 7.585/30/2008, nr. 7.601/30/2008, nr. 7.962/30/2008, nr. 8.237/30/2008, nr. 9.217/30/2008, nr. 7.534/30/2008, nr. 7.597/30/2008, nr. 7.632/30/2008, nr. 8.253/30/2008, nr. 8.304/30/2008, nr. 8.364/30/2008, nr. 8.263/30/2008,

nr. 8.346/30/2008, nr. 7.538/30/2008, nr. 7.532/30/2008, nr. 7.561/30/2008, nr. 8.284/30/2008, nr. 8.347/30/2008, nr. 8.530/30/2008, nr. 8.344/30/2008, nr. 8.274/30/2008, nr. 7.963/30/2008, nr. 7.605/30/2008, nr. 7.617/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.603/30/2008, nr. 8.259/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.987/30/2008, nr. 8.557/30/2008 și nr. 8.569/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.198D/2009—nr. 7.223D/2009, nr. 7.810D/2009—nr. 7.823D/2009, nr. 7.874D/2009—nr. 7.889D/2009, nr. 7.922D/2009 și nr. 8.720D/2009—nr. 8.742D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 7.199D/2009—nr. 7.223D/2009, nr. 7.810D/2009—nr. 7.823D/2009, nr. 7.874D/2009—nr. 7.889D/2009, nr. 7.922D/2009 și nr. 8.720D/2009—nr. 8.742D/2009 la Dosarul nr. 7.198D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 iunie 2009, 17 iunie 2009 și 24 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.188/30/2008,

nr. 7.510/30/2008, nr. 56/30/2009, nr. 7.371/30/2008, nr. 7.372/30/2008, nr. 7.175/30/2008, nr. 7.199/30/2008, nr. 7.145/30/2008, nr. 7.289/30/2008, nr. 7.190/30/2008, nr. 6.978/30/2008, nr. 7.242/30/2008, nr. 7.266/30/2008, nr. 7.243/30/2008, nr. 7.217/30/2008 și nr. 7.256/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, prin încheierile din 12 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 706/108/2009, nr. 5.312/108/2009, nr. 5.116/108/2008, nr. 5.177/108/2008, nr. 3.979/108/2008 și nr. 4.490/108/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, prin deciziile nr. 1.165, nr. 1.166, nr. 1.162 și nr. 1.168 din 16 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.824/30/2008, nr. 361/30/2009, nr. 49/115/2009 și nr. 347/30/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, prin deciziile nr. 1.261, nr. 1.262, nr. 1.264, nr. 1.265, nr. 1.258, nr. 1.310, nr. 1.313, nr. 1.316, nr. 1.319, nr. 1.322, nr. 1.267, nr. 1.268, nr. 1.259, nr. 1.373, nr. 1.374, nr. 1.318, nr. 1.321, nr. 1.323, nr. 1.320, nr. 1.317, nr. 1.314, nr. 1.311, nr. 1.312, nr. 1.260, nr. 1.263, nr. 1.266, nr. 1.270, nr. 1.315 și nr. 1.324 din 6 octombrie 2009, 13 octombrie 2009, 16 octombrie 2009 și încheierile din 7 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.585/30/2008, nr. 7.601/30/2008, nr. 7.962/30/2008, nr. 8.237/30/2008, nr. 9.217/30/2008, nr. 7.534/30/2008, nr. 7.597/30/2008, nr. 7.632/30/2008, nr. 8.253/30/2008, nr. 8.304/30/2008, nr. 8.364/30/2008, nr. 8.263/30/2008, nr. 8.346/30/2008, nr. 7.538/30/2008, nr. 7.532/30/2008, nr. 7.561/30/2008, nr. 8.284/30/2008, nr. 8.347/30/2008, nr. 8.530/30/2008, nr. 8.344/30/2008, nr. 8.274/30/2008, nr. 7.963/30/2008, nr. 7.605/30/2008, nr. 7.617/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.603/30/2008, nr. 8.259/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.987/30/2008 și nr. 8.557/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, prin Decizia nr. 1.376 din 16 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.569/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, și prin încheierile din 13 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.547/30/2008, nr. 7.546/30/2008, nr. 7.618/30/2008, nr. 7.637/30/2008, nr. 7.620/30/2008, nr. 7.611/30/2008, nr. 7.577/30/2008, nr. 7.599/30/2008, nr. 7.589/30/2008, nr. 7.629/30/2008, nr. 7.937/30/2008, nr. 7.638/30/2008, nr. 7.586/30/2008, nr. 7.615/30/2008, nr. 7.631/30/2008, nr. 7.559/30/2008, nr. 7.556/30/2008, nr. 7.641/30/2008, nr. 7.554/30/2008, nr. 7.531/30/2008, nr. 7.942/30/2008, nr. 7.517/30/2008 și nr. 7.536/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Timiș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București cu ocazia soluționării unor cauze civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1), deoarece Parlamentul este obligat să respecte atât Constituția, cât și legile organice ce decurg din prevederile constituționale. Legea nr. 24/2000 face parte din piramida constituțională, în sensul că reprezintă o lege esențială pentru procedura legislativă din România. Nicio autoritate publică nu poate deroga în mod implicit de la prevederile acestei legi, fără a contraveni în acest sens dispozițiilor constituționale. Iată de ce art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu poate modifica implicit prevederile legale cuprinse în Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

Tribunalul Timiș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, neavând legătură cu

soluționarea fondului și vizând aspecte legate de modul de aplicare și de interpretare a legii.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și-a exprimat opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

Art. 298 alin. (2) ultima liniuță: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— *orice alte dispoziții contrare.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele invocate de autor nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, ci constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce ține de competența instanțelor judecătorești, iar nu de cea a instanței de contencios constituțional.

În acest sens, asupra unor critici identice, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin mai multe decizii. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...] Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că «*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*», iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii

neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 7.188/30/2008, nr. 7.510/30/2008, nr. 56/30/2009, nr. 7.371/30/2008, nr. 7.372/30/2008, nr. 7.175/30/2008, nr. 7.199/30/2008, nr. 7.145/30/2008, nr. 7.289/30/2008, nr. 7.190/30/2008, nr. 6.978/30/2008, nr. 7.242/30/2008, nr. 7.266/30/2008, nr. 7.243/30/2008, nr. 7.217/30/2008, nr. 7.256/30/2008, nr. 7.547/30/2008, nr. 7.546/30/2008, nr. 7.618/30/2008, nr. 7.637/30/2008, nr. 7.620/30/2008, nr. 7.611/30/2008, nr. 7.577/30/2008, nr. 7.599/30/2008, nr. 7.589/30/2008, nr. 7.629/30/2008, nr. 7.937/30/2008, nr. 7.638/30/2008, nr. 7.586/30/2008, nr. 7.615/30/2008, nr. 7.631/30/2008, nr. 7.559/30/2008, nr. 7.556/30/2008, nr. 7.641/30/2008, nr. 7.554/30/2008, nr. 7.531/30/2008, nr. 7.942/30/2008, nr. 7.517/30/2008 și nr. 7.536/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă și în dosarele nr. 706/108/2009, nr. 5.312/108/2009, nr. 5.116/108/2008, nr. 5.177/108/2008, nr. 3.979/108/2008, nr. 4.490/108/2008, nr. 8.824/30/2008, nr. 361/30/2009, nr. 49/115/2009, nr. 347/30/2009, nr. 7.585/30/2008, nr. 7.601/30/2008, nr. 7.962/30/2008, nr. 8.237/30/2008, nr. 9.217/30/2008, nr. 7.534/30/2008, nr. 7.597/30/2008, nr. 7.632/30/2008, nr. 8.253/30/2008, nr. 8.304/30/2008, nr. 8.364/30/2008, nr. 8.263/30/2008, nr. 8.346/30/2008, nr. 7.538/30/2008, nr. 7.532/30/2008, nr. 7.561/30/2008, nr. 8.284/30/2008, nr. 8.347/30/2008, nr. 8.530/30/2008, nr. 8.344/30/2008, nr. 8.274/30/2008, nr. 7.963/30/2008, nr. 7.605/30/2008, nr. 7.617/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.603/30/2008, nr. 8.259/30/2008, nr. 7.583/30/2008, nr. 7.987/30/2008, nr. 8.557/30/2008 și nr. 8.569/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Luciano Parisato în Dosarul nr. 1.140/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția penală, de

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional”.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Dumitru Ardeleanu Carpen în Dosarul nr. 10.211/325/2009 al Judecătoriei Timișoara, de Claudia Kawaguchi în Dosarul nr. 2.102/233/2009 al Judecătoriei Galați, de Societatea Comercială „Jan Quik Group” — S.R.L în Dosarul nr. 12.597/271/2009 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și de Ioan Pasca în Dosarul nr. 13.251/271/2009 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.685D/2009, nr. 7.913D/2009, nr. 8.193D/2009, nr. 8.449D/2009 și nr. 8.450D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 7.913D/2009, nr. 8.193D/2009, nr. 8.449D/2009 și nr. 8.450D/2009 la Dosarul nr. 7.685D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată. Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 30 septembrie 2009, 14 octombrie 2009, 3 noiembrie 2009 și 3 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.140/211/2009, nr. 10.211/325/2009, nr. 2.102/233/2009, nr. 12.597/271/2009 și nr. 13.251/271/2009, **Tribunalul Cluj — Secția penală, Judecătoria Timișoara, Judecătoria Galați și Judecătoria Oradea — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 și, respectiv, art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Luciano Parisato, Dumitru Ardeleanu Carpen, Claudia Kawaguchi, Societatea Comercială „Jan Quik Group” — S.R.L. și Ioan Pasca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Luciano Parisato susține că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și art. 51 alin. (4), deoarece sancționează persoana vătămată „prin pierderea termenului de sesizare a judecătorului în cazul în care procurorul cu funcție de conducere nu binevoiește să se încadreze într-un termen legal de 20 de zile să soluționeze plângerea ce i-a fost adresată, în condițiile în care acest procuror trebuie să vegheze la respectarea prevederilor legale în soluționarea plângerilor de către procurorii din subordinea sa”.

Autorul Dumitru Ardeleanu Carpen arată că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21, precum și prevederilor art. 6, 13 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece în alin. 2 al art. 278¹ din Codul de procedură penală limitează în timp momentul la care orice persoană poate face plângere împotriva soluțiilor date de procurorul ierarhic superior. Astfel, în situația în care termenul de 20 de zile a fost depășit, persoana interesată de calea de atac este decăzută din dreptul de a mai contesta soluția în fața judecătorului.

Autorul Claudia Kawaguchi susține că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, 21 și 20, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece cei mai mulți justițiabili care nu au apărător ales nu cunosc faptul că termenul prevăzut în alin. 2 al art. 278¹ din Codul de procedură penală curge de la data când procurorul trebuia să soluționeze plângerea, ei așteptând să le fie comunicat modul de soluționare pentru a vedea dacă este cazul să facă plângere sau nu împotriva acestei soluții.

Autorul Societatea Comercială „Jan Quik Group” — S.R.L. arată că prevederile legale menționate încalcă dreptul la apărare și tratamentul egal.

În sfârșit, autorul Ioan Pasca susține că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3), art. 11 și 20, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece calificarea termenului de 20 de zile ca termen de decădere echivalează cu sancționarea justițiabilului pentru pasivitatea organelor judiciare prin respingerea plângerii ca tardiv formulate, restricționându-i în acest mod liberul acces la justiție, care devine un drept iluzoriu.

Tribunalul Cluj — Secția penală, Judecătoria Timișoara, Judecătoria Galați și Judecătoria Oradea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de neprimire în judecată*, care au următorul conținut:

„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de neprimire în judecată cuprinse în rechizitoriu.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 7.913D/2009, Curtea constată că, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, acesta vizează „*excepția de neconstituționalitate invocată de petentul Carpen Ardeleanu Dumitru*”. De asemenea, în considerente încheierii instanța și-a spus opinia **cu privire la alin. 1 și 2 ale art. 278¹ din Codul de procedură penală.**

Pe lângă acestea, din notele scrise ale autorului rezultă că, deși excepția vizează în titlul său întregul articol 278¹ din același cod, argumentele privesc doar alin. 2 al art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin urmare, în acest dosar, Curtea urmează a restrânge **obiectul excepției la art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 524 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 31 octombrie 2005, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, statuând că „art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă un răspuns la necesitatea consacării legale exprese a dreptului persoanei de a se adresa instanței de judecată competente atunci când este nemulțumită de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului, așadar o concretizare a dispozițiilor constituționale privind dreptul de acces liber la justiție. În vederea garantării dreptului la un proces

echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, legiuitorului a prevăzut în mod expres, în cuprinsul art. 278¹ din Codul de procedură penală, dreptul persoanei vătămate de a formula plângere direct la instanța de judecată în cazul în care procurorul nu se conformează prevederilor art. 277 din Codul de procedură penală, potrivit cărora «procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată». Astfel, în conformitate cu art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, «în cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul de 20 de zile prevăzut în art. 277, termenul de 20 de zile prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului de 20 de zile». Așa fiind, este neîntemeiată critica potrivit căreia eventuala nesoluționare a plângerii de către procuror sau soluționarea cu întârziere a acesteia ar avea drept consecință împiedicarea accesului la justiție, câtă vreme termenul de formulare a plângerii la instanță curge, în ipotezele arătate, de la data expirării termenului legal de soluționare a acesteia de către procuror».

De asemenea, prin Decizia nr. 1.212 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 14 octombrie 2009, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, statuând că „prevederile legale criticate se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate

în ipoteza normei legal criticate și nu sunt de natură a afecta în vreun fel exercițiul vreunui drept ori al unei libertăți.

Curtea constată că accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile date de procuror în faza de urmărire penală a procesului penal este asigurat, părțile având posibilitatea să își apere drepturile și interesele în cursul judecării prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale. Astfel, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt menite tocmai să asigure accesul la justiție în cauzele în care parchetul a emis acte de netrimitere în judecată, iar pe de altă parte, în plângerea formulată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului nu se judecă însăși cauza, ci doar temeinicia și legalitatea soluțiilor pronunțate de procuror (și nicidecum temeinicia și legalitatea actelor prin care procurorul ierarhic superior a soluționat ori nu plângerea), pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise, înfățișate instanței de părțile în proces.

În limitele obiectului acestor categorii de cauze, părțile, depunând un minim de diligență pentru prezervarea dreptului conferit de textul legal criticat, se pot plânge împotriva ordonanței sau rezoluției de netrimitere în judecată, având, iată, posibilitatea să demonstreze atât caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția emisă de procuror».

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Luciano Parisato în Dosarul nr. 1.140/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția penală, de Dumitru Ardeleanu Carpen în Dosarul nr. 10.211/325/2009 al Judecătoria Timișoara, de Claudia Kawaguchi în Dosarul nr. 2.102/233/2009 al Judecătoria Galați, de Societatea Comercială „Jan Quik Group” — S.R.L. în Dosarul nr. 12.597/271/2009 al Judecătoria Oradea — Secția penală și de Ioan Pasca în Dosarul nr. 13.251/271/2009 al Judecătoria Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 524

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 15.408/325/2009 al Judecătoria Timișoara și de Societatea Comercială „Romarta” — S.R.L. în Dosarul nr. 3898.01/303/2009 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.686D/2009 și nr. 8.091D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 8.091D/2009 la Dosarul nr. 7.686D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 30 septembrie 2009 și 29 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 15.408/325/2009 și nr. 3898.01/303/2009, **Judecătoria Timișoara și Judecătoria Sectorului 6 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Veronica Varan și Societatea Comercială „Romarta” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Veronica Varan susține că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3), art. 1 alin. (3)—(5), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 30 alin. (2), art. 31 alin. (1), art. 52 alin. (3), art. 53, art. 73 alin. (1) și (3) lit. I), art. 124, art. 126 alin. (2), art. 5, art. 148 alin. (2) și (4), deoarece este îngrădită posibilitatea instanței de a afla adevărul, prin aceea că nu se permite părții interesate să solicite judecătorului să obțină înscrisuri noi.

De asemenea, autorul Societatea Comercială „Romarta” — S.R.L. susține că prevederile legale menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), deoarece creează un evident dezechilibru cât privește probațiunea, prin aceea că, spre deosebire de procuror, care a instrumentat cercetarea penală, petentul nu poate impune administrarea ori neadministrarea vreunei probe.

Judecătoria Timișoara opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 6 opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiterie în judecată*, care au următorul conținut:

„*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 54 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, statuând că „limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiterie în judecată, realizată prin dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriuzisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate, sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice pe baza materialului și a lucrărilor existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimiterie în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Așa fiind, nu poate fi primită critica potrivit căreia dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă dreptul de acces liber la justiție, plângerea reglementată de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală fiind în sine o garanție a realizării acestui drept.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consacrat de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv «înscrisuri noi».

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 30 alin. (2), art. 31 alin. (1), art. 52 alin. (3), art. 53, art. 73 alin. (1) și (3) lit. I), art. 124, art. 126 alin. (2), art. 5 și art. 148 alin. (2) și (4), Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, fiind inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. Or, simpla enumerare a unor temeiuri constituționale pretins încălcate nu echivalează cu motivarea excepției, Curtea neputându-se substitui autorului în susținerea neconformității unui text legal cu Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 15.408/325/2009 al Judecătoriei Timișoara și de Societatea Comercială „Romarta” — S.R.L. în Dosarul nr. 3898.01/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 6.752/110/2008, nr. 6.523/110/2008, nr. 301/110/2009, nr. 5.306/110/2008, nr. 7.455/110/2008, nr. 6.496/110/2008, nr. 7.225/110/2008, nr. 7.228/110/2008, nr. 7.351/110/2008, nr. 1.212/110/2009, nr. 6.466/110/2008, nr. 7.497/110/2008, nr. 6.623/110/2008, nr. 7.536/110/2008, nr. 2.323/110/2009, nr. 986/110/2009, nr. 7.538/110/2008, nr. 7.344/110/2008, nr. 1.033/110/2008, nr. 7.280/110/2008, nr. 6.420/110/2008, nr. 6.523/110/2008, nr. 6.625/110/2008, nr. 7.218/110/2008, nr. 513/110/2009, nr. 7.499/110/2008, nr. 6.553/110/2008, nr. 6.421/110/2008, nr. 348/110/2008, nr. 2.325/110/2009, nr. 6.717/110/2008, nr. 7.524/110/2008, nr. 6.526/110/2008, nr. 1.947/110/2009, nr. 2.426/110/2009, nr. 972/110/2009, nr. 1.802/110/2009, nr. 977/110/2009, nr. 1.221/110/2009, nr. 1.222/110/2009, nr. 366/110/2009, nr. 6.950/110/2008, nr. 6.497/110/2008, nr. 6.493/110/2008, nr. 6.815/110/2008, nr. 7.226/110/2008, nr. 839/110/2008, nr. 7.301/110/2008, nr. 6.714/110/2008 și nr. 1.948/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în dosarele nr. 6.461/97/2008, nr. 5.205/117/2008, nr. 5.878/100/2008, nr. 4.074/117/2008, nr. 6.083/100/2008, nr. 6.404/100/2008, nr. 5.437/100/2008, nr. 6.586/100/2008, nr. 6.498/97/2008 și nr. 5.970/100/2008 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, în dosarele nr. 7.209/107/2008, nr. 5.588/107/2008, nr. 6.047/97/2008, nr. 6.014/97/2008, nr. 5.917/97/2008, nr. 5.911/97/2008, nr. 6.034/97/2008, nr. 6.059/97/2008,

nr. 5.993/97/2008, nr. 5.989/97/2008, nr. 6.193/97/2008, nr. 6.002/97/2008, nr. 7.900/107/2008, nr. 6.066/97/2008 și nr. 5.972/97/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și în Dosarul nr. 2.930/122/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.546D/2009 — 6.565D/2009, nr. 6.574D/2009, nr. 6.575D/2009, nr. 6.585D/2009, nr. 6.586D/2009, nr. 6.595D/2009 — 6.617D/2009, nr. 6.642D/2009 — 6.644D/2009, nr. 8.338D/2009 — 8.345D/2009, nr. 8.389D/2009 — 8.403D/2009 și nr. 8.683D/2009 — 8.685D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 6.547D/2009 — 6.565D/2009, nr. 6.574D/2009, nr. 6.575D/2009, nr. 6.585D/2009, nr. 6.586D/2009, nr. 6.595D/2009 — 6.617D/2009, nr. 6.642D/2009 — 6.644D/2009, nr. 8.338D/2009 — 8.345D/2009, nr. 8.389D/2009 — 8.403D/2009 și nr. 8.683D/2009 — 8.685D/2009 la Dosarul nr. 6.546D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 martie, 1, 10, 22, 24 și 29 aprilie, 8, 20 și 27 mai, 3 și 17 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.752/110/2008, nr. 6.523/110/2008, nr. 301/110/2009, nr. 5.306/110/2008, nr. 7.455/110/2008, nr. 6.496/110/2008, nr. 7.225/110/2008, nr. 7.228/110/2008, nr. 7.351/110/2008, nr. 1.212/110/2009, nr. 6.466/110/2008, nr. 7.497/110/2008, nr. 6.623/110/2008, nr. 7.536/110/2008, nr. 2.323/110/2009, nr. 986/110/2009, nr. 7.538/110/2008, nr. 7.344/110/2008, nr. 1.033/110/2008, nr. 7.280/110/2008, nr. 6.420/110/2008,

nr. 6.523/110/2008, nr. 6.625/110/2008, nr. 7.218/110/2008, nr. 513/110/2009, nr. 7.499/110/2008, nr. 6.553/110/2008, nr. 6.421/110/2008, nr. 348/110/2008, nr. 2.325/110/2009, nr. 6.717/110/2008, nr. 7.524/110/2008, nr. 6.526/110/2008, nr. 1.947/110/2009, nr. 2.426/110/2009, nr. 972/110/2009, nr. 1.802/110/2009, nr. 977/110/2009, nr. 1.221/110/2009, nr. 1.222/110/2009, nr. 366/110/2009, nr. 6.950/110/2008, nr. 6.497/110/2008, nr. 6.493/110/2008, nr. 6815/110/2008, nr. 7.226/110/2008, nr. 839/110/2008, nr. 7.301/110/2008, nr. 6.714/110/2008 și nr. 1.948/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

Prin încheierile din 19 octombrie, 3, 9, 10, 13 și 20 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.461/97/2008, nr. 5.205/117/2008, nr. 5.878/100/2008, nr. 4.074/117/2008, nr. 6.083/100/2008, nr. 6.404/100/2008, nr. 5.437/100/2008, nr. 6.586/100/2008, nr. 6.498/97/2008 și nr. 5.970/100/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

Prin încheierile din 19, 22 și 29 octombrie și 2 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.209/107/2008, nr. 5.588/107/2008, nr. 6.047/97/2008, nr. 6.014/97/2008, nr. 5.917/97/2008, nr. 5.911/97/2008, nr. 6.034/97/2008, nr. 6.059/97/2008, nr. 5.993/97/2008, nr. 5.989/97/2008, nr. 6.193/97/2008, nr. 6.002/97/2008, nr. 7.900/107/2008, nr. 6.066/97/2008 și nr. 5.972/97/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.930/122/2008, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, și ale art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorul excepției face referire la normele procedurale aplicabile în spețele sale, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie,

respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unédic contra Franței* — 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României* — 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santos Pinto contra Portugaliei* — 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legitimizeze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Tribunalul Bacău — Secția civilă, Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Giurgiu — Secția civilă apreciază că autorul excepției de neconstituționalitate pune în discuție, de fapt, modul de aplicare în timp a unor texte de lege, precum și raportul dintre legea specială și dreptul comun în materia dreptului muncii sub aspectul stabilirii competenței, aspecte ce constituie exclusiv atributul instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile și deciziile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003, Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și ale art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași

prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de același autor și în prezenta cauză, și cu o motivare identică. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a respins ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 6.752/110/2008, nr. 6.523/110/2008, nr. 301/110/2009, nr. 5.306/110/2008, nr. 7.455/110/2008, nr. 6.496/110/2008, nr. 7.225/110/2008, nr. 7.228/110/2008, nr. 7.351/110/2008, nr. 1.212/110/2009, nr. 6.466/110/2008, nr. 7.497/110/2008, nr. 6.623/110/2008, nr. 7.536/110/2008, nr. 2.323/110/2009, nr. 986/110/2009, nr. 7.538/110/2008, nr. 7.344/110/2008, nr. 1.033/110/2008, nr. 7.280/110/2008, nr. 6.420/110/2008, nr. 6.523/110/2008, nr. 6.625/110/2008, nr. 7.218/110/2008, nr. 513/110/2009, nr. 7.499/110/2008, nr. 6.553/110/2008, nr. 6.421/110/2008, nr. 348/110/2008, nr. 2.325/110/2009, nr. 6.717/110/2008, nr. 7.524/110/2008, nr. 6.526/110/2008, nr. 1.947/110/2009, nr. 2.426/110/2009, nr. 972/110/2009, nr. 1.802/110/2009, nr. 977/110/2009, nr. 1.221/110/2009, nr. 1.222/110/2009, nr. 366/110/2009, nr. 6.950/110/2008, nr. 6.497/110/2008, nr. 6.493/110/2008, nr. 6.815/110/2008, nr. 7.226/110/2008, nr. 839/110/2008, nr. 7.301/110/2008, nr. 6.714/110/2008 și nr. 1.948/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în dosarele nr. 6.461/97/2008, nr. 5.205/117/2008, nr. 5.878/100/2008, nr. 4.074/117/2008, nr. 6.083/100/2008, nr. 6.404/100/2008, nr. 5.437/100/2008, nr. 6.586/100/2008, nr. 6.498/97/2008 și nr. 5.970/100/2008 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, în dosarele nr. 7.209/107/2008, nr. 5.588/107/2008, nr. 6.047/97/2008, nr. 6.014/97/2008, nr. 5.917/97/2008, nr. 5.911/97/2008, nr. 6.034/97/2008, nr. 6.059/97/2008, nr. 5.993/97/2008, nr. 5.989/97/2008, nr. 6.193/97/2008, nr. 6.002/97/2008, nr. 7.900/107/2008, nr. 6.066/97/2008 și nr. 5.972/97/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și în Dosarul nr. 2.930/122/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

